

# Славейче

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 10 лева предплатени.

Редакторъ: Георги Крънзовъ. Издание на ВЕСТНИКЪ НА ЖЕНАТА — София, ул. Лега, 33.

Разрешенъ отъ Министерството на Народната Просвѣта съ писмо № 3081 отъ 9. IX. 1936 год.

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: „Вестникъ на жената“ — София, Лев. 83, пощ. чек. сѣка 750. Тел. 2-52-25, като се отбелязва само — за „Славейче“

ГОДИНА ПЪРВА

БРОЙ 7  
мартъ 1937

## НИАГАРА

отъ Алеко Константиновъ

Ниагара! Дай Боже всѣкому да изпита такива блажени чувства, каквито изпитахъ азъ, като наблюдавахме Ниагарския водопадъ, а още повече — когато блѣсна предъ очитѣ ми това чудо на природата!

Ниагара, която е възбуждала въображението ми отъ детинство и за която само съмъ ублажавалъ щастливцитѣ, като не съмъ допускалъ и мисль, че ще я видя нѣкой път. Ниагара — чудната игра на природата, която привлича хиляди европейци въ Новия свѣтъ — ето я предъ мене! Ние вървимъ по една закривена алея. Предъ насъ и следъ насъ тържествено, плавно, като че подъ тактъ на музика, се движатъ, съ кола и пеши пристигналитѣ отъ далечни краища любители на природнитѣ красоти. Нѣкои пристигнали по-рано, връщатъ се вече. Щастливци! Тѣ сж видѣли вече Ниагара.

Чуваме глухо бумтене на падащата грамада вода. Между дървесата заблѣсчуваха запѣненитѣ кждрици на текущата по на-



клонна камениста плоскост вода. Минаваме единъ мостъ. Рѣката на около 100 метра ширина, блѣсна предъ насъ, запѣнена и буйно устремена, между хиляди камѣни, къмъ пропастьта, предъ която се издига една грива отъ разбита млѣчна пѣна и изчезва. . . Насреща виждаме единъ брѣгъ, който съвсемъ отвесно се губи въ дълбочината. Това е Канада.

Ние кривнахме изъ алеята, и всичко се изгуби; усилава се само подземното бумтене. Колата спрѣха. Слѣзохме, и по указанието на возача, трѣгнахме изъ една пѣтека между дърветата. Откри се пакъ Канадския брѣгъ задъ пропастьта; ние виждаме вече дното на този брѣгъ; ето и водата, мжтно-зелена, изиграла си вече ролята, уморена, но още запѣнена, отива лениво на почивка къмъ водоврата. . . Гърмътъ предъ насъ до толкова се усилава, щото, за да се чуемъ, ние викаме. — Нѣколко сгълби надолу, една каменна полукръгла ограда. . . и Ниагарския водопадъ! Ето го! . . .

Много минути се изминаха, додето се свѣстимъ! Всички наблюдатели бѣха вцепенени, като въ жива картина! Не оудване, не възхищение, нѣ! Едно безгранично благоговение бѣ

отпечатано по лицата на всички. Всички лица бѣха сериозни, излека бледни и като че изтрѣпнали! Като че не предъ творението божие, а предъ самия Богъ бѣха изправени! . . . Който може, нека опише тази картина; който може, нека я фотографира, нека я нарисова! . . . Азъ не мога. . .

Отъ мѣстото, дето стоимъ сега, виждаме въ общи черти следното: задъ каменната ограда, надъ която сме се надвели, налѣво падатъ буйни кждрави снопове разпѣнена вода и се губятъ на стотина метра долу, въ една кипяща, пѣнлива маса, отъ която се разнася силно бумтене; воденъ елмазенъ прахъ изхвърля тази кипяща маса; този прахъ по-нависоко се разрѣдва, превръща съ въ прозрачна пара, и слънчевитѣ лъчи, като се преломяватъ въ нея, образуватъ полукръгла небесна дъга, двата края на която сж натопени въ разбитата и умаломощена вода, която скача отъ водопадитѣ и напѣния цѣлата пропасть на около два километра дължина и половинъ километъръ широчина. Ето това е чудото на Ниагара! На повече отъ двеста метра широчина върху една полукръгла вдлбнатата скала, съ формата на конска подкова въ срѣдата, пада непрекъснато маса отъ ослѣпительно блѣстяща пѣна, на стотина метра дълбочина! Долу — адъ! Нѣщо ври, кипи, бѣснува се, гърми, като че потърсва цѣлата околностъ, снопове пѣна се мѣтатъ като фонтани нагоре, воденъ прахъ обсипва цѣлия водопадъ, и надъ него виждашъ ясно, какъ се възнася къмъ небесата водната пара, и предъ очитѣ ти се образуватъ облаци, които, колкото по нависоко, толкова по се сгъстяватъ и като че се вкаменяватъ надъ водопада. Какъ ли ще изглежда това въ свѣтла лунна нощъ?!

Рачо Стояновъ

## С Л О Н Ъ

Горещъ юлски день. Отъ небето сякашъ жаравата се сипе. Следъ обѣдъ е и всички възрастни мжже и жени сж легнали на сѣнка да подрѣмнатъ. Тихо е. Само далече пѣе млада девойка седнала на станъ да тъче платно и единъ пѣгелъ кукурига нѣкъде. Въ такова време е хубаво да се окже човѣкъ въ рѣката, па и рѣката не е далече, но строго ни е заръчано да не се кжемъ: отъ прѣкомѣрно кжпане всички момчета въ махалата сме трескави. Затова сме се събрали на сѣнка предъ нашата порта и играемъ на копчета.

Изведнажъ играта ни се прекъсва. Отъ завъя на нашата улица изкача Цонка Дончева, наша съученичка, боса, разчорлена, съ широко разтворени очи. Тя маха съ ржце и пици съ тънкия си, остъръ гласецъ:

Да излѣземъ рано-рано срѣдъ поля и сѣлмове и на пѣтя да останемъ, дето вѣтъртъ снове.

Щъркелятъ да посрещнемъ — тѣ се връщатъ вече отъ югъ — скоро ще затракатъ смѣшно, радостни, че пакъ сж тукъ.

Старото гнѣздо ги чака, — вѣтъртъ не го разби. Жабитѣ въ упахъ врякатъ подъ крайрѣчнитѣ върби.

Колко леко, колко ловко всрѣдъ заспалата вода крачатъ съ аленитъ човки тия важни господа.

Шапки хвърляйте нагоре, Следъ трудтъ ни упоритъ, следъ училищна умора, идатъ лѣтнитѣ игри.

Мария Грубешлиева

## ПРОЛѢТЬ ВЪ ПОЛЕТО

Пролѣтъта пристига. Тя спира край нивитѣ, по лозята, край градинитѣ — навсѣкъде. И навсѣкъде става топло и приятно. Зрънцата и семенцата, посѣти презъ есенята, подаватъ надъ земята главичкитѣ си, за да се радватъ на хубавото слънце. Скоро дърветата ще се покриятъ съ розови и снѣжно-бѣли цвѣтове. По клонитѣ и стрѣхитѣ ще запѣятъ птичкитѣ, дошли отъ топълъ югъ.

Колко е приятно да бждете въ такива дни изъ полето или въ градинитѣ! Тамъ вие можете да помагате на своитѣ близки или сами да извършвате нѣкои работи.

И ще видите колко благодарни и доволни ще бждатъ родителитѣ ви, като ви виждатъ да работите около тѣхъ. А самитѣ вие ще се чувствувате бодрни, здрави и щастливи!

## Записването нови абонати за в. „Славейче“ продължава

Всѣки нашъ абонатъ, който си е платилъ абонамента, и запише най-малко още единъ новъ абонатъ, за когото да изпрати 1 л. въ гербови или пощенски марки, ПОЛУЧАВА ПОДАРЪКЪ книжката „Прошката лѣкува“, пиеска за деца въ 2 картини отъ Георги Крънзовъ. Записвайте нови абонати!



Хей, дечица, съ колесница азъ пристигамъ вече много отъ далече!

Нося птички и пѣснички, цвѣта миризливи и зелени ниви.

Сега пѣйте и се смѣйте, — тичайте безспирно по полето широко.

Че гората и полята, въ новитѣ премѣни, чакатъ ви засмѣни.

Славчо Ангеловъ



И отъ тамъ, отъ гдето тя дойде, наистина се показа слонъ!

Истински, живъ слонъ! Високъ, едъръ, черъ, тромавъ, той идеше по улицата ужъ бавно, но наоколо му една гълпа дечурлига, които го зяпаха и викаха не по-слабо отъ Цонка, трѣбваше да подтичватъ, за да го стигнатъ. Нашата улица е тѣсна, колкото да се разминатъ две коли, а кжщитѣ край нея сж ниски, еднокатни, та изглеждаше, че слонътъ запълня цѣлата улица, и че е високъ колкото кжщитѣ.

Ние рипнахме и хукнахме да го посрещнемъ. Отъ нашитѣ викове и отъ виковетѣ на другитѣ деца, които подтичаха около слона, се събуди цѣлата махала. Лавнаха кучета, разкрѣкаха се кокошки, събудиха се и наизкачаха по прозорци и врати мжже и жени. Съ викове на учудване ние се присѣдихме къмъ ония, които подскачаха около едрото животно и викаха:

— Слонъ! Слонъ! Слонъ! Гледайте, слонъ! Живъ! Истин-

ски! Колко е голѣмъ! Я му погледни ушитѣ! Леле мале, да те настжпи съ тоя кракъ, на пита ще станешъ! Хобота му гледай! Гледай му хобота, какъвъ е смѣшенъ! Я, ами кжде му сж зжбитѣ? Чичо бе, защо нѣма зжби твоя слонъ? А, чичо, съ какво го хранишъ?

Въпроситѣ се отправяха къмъ единъ човѣкъ, който вървѣше до слона и го управляваше, като го побутваше по хобота съ малка тояжка. Човѣкътъ бѣше високъ, сухъ, съ засукани черни мустаци, облѣченъ по граждански, но съ каскетъ на глава и съ лѣскави ботуши на краката. На нашитѣ викове и въпроси той обръщаше толкова внимание, колкото и слонътъ.

Ние тичахме около слона, за да го огледаме отвсѣкъде. Подскачахме около него като малки скакалци около биволъ, осмѣлявахме се дори да го побутнемъ по краката, за да опитаме каква му е кожата. Чудѣхме се на хобота му, който бѣ по-голѣмъ